

Rogate
J20,19-29
10.5.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Láska, milosrdenství a radost rozhojněny budiž.

Introit:

Na jeho rameno vložím klíč domu Davidova;
když otevře, nikdo nezavře,
a když zavře, nikdo neotevře.

Píseň: 316

Čtení: Gn2,4-9

Píseň: 256

Kázání: J20,19-29

Téhož dne večer – prvního dne. Mnozí z vás si možná říkají, že jsem ulpěla na dnu zmrtnýchvstání. Neustále o tom neděli co neděli kážu. O čem jiném mluvit, vždyť neděle je dnem vzkříšení?

Zprava a zleva každou neděli pootáčím různá podání o zmrtnýchvstání od svědků Matouše, Marka, Lukáše i Jana. Přiznám se, jsem těmito svědectvími uhranutá. Chtěla bych se dobrat jednoznačné odpovědi. Víím, že to odpověď podle všech vědeckých parametrů nebude.

Odpověď, jak se mohlo stát vzkříšení, není. Odpověď na otázku, co vedlo k ukřižování, si dovedeme zodpovědět. To lidská nenávisť, zloba, zrada, nevěrnost a strach, i justiční vražda dovedly Ježíše na kříž. To naše zloby, zrady, nenávisti, strachy, pomluvy, nelaskavosti Ježíše přivedly na kříž.

Kdo, jak a proč způsobil zmrtnýchvstání? Nad tím se zamýšlíme a náš rozum na to nestačí. Matouš, Marek, Lukáš, Jan nad tímto vůbec nepřemýšlejí. Vstání z mrtvých konstatují jako fakt, jako něco, co spatřili, zažili a sdíleli spolu s ostatními svědky.

Téhož dne večer – prvního dne. Další den končí. Ráno byla tma a možná celý den nestál za nic. A opět je tu večer, už se možná zešeřilo, možná je tma. Učedníci se uchýlili za zavřené dveře, mají strach. Možná, že už slyšeli svědectví Marie, Petra i učedníka, kterého Ježíš miloval. Možná, že o tom rozmlouvali jako my. Jejich svědectví převraceli zdola nahoru. Nepřimělo je to otevřít dveře srdce i mysli.

Tma, strach se usadily v domě, kde byli shromážděni. *Pokoj vám.* Jestliže vstalý Ježíš oslovil Marii z Magdaly: *neboj se*, jestliže anděl v hrobu oslovil Marii z Magdaly i ženy: *nebojte se*, nyní oslovuje shromážděné učedníky: *pokoj vám*. Aby nedošlo k záměně za někoho jiného, ukazuje ruce a bok. Důkaz nikoli zmrtvýchvstání, ale Ježíšovy totožnosti.

Dvakrát zazní: *Pokoj vám*. Už není čas na strach. Už není čas na zbytečné otázky, jak a proč. Nyní je důležité sdělení nejen pro učedníky, ale i pro nás. Ježíš nezdraví dobrý den, ani ahoj, nebo zdravím. Ježíš nabízí učedníkům jednu úžasnou možnost. Jako by říkal, už nejste mimo dosah Boží lásky. Už nejste odcizenci a vyhnanci, už nejste bezprizorní lidé potácející se ve svých straších, omezenostech, trapnostech, bolestech. Nyní, jak já tu stojím, došlo ke smíření s Bohem.

„Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého.“ Dostali jsme úkol. Máme vyjít. Otevřít dveře svých srdcí, svých domácností, našich kostelů a sborových domů. Máme jít, protože nás posílá samotný Pán Bůh.

Nejdeme sami, dostáváme na cestu Ježíšův dech. Tak jako na začátku stvoření je nám vdechnut do chřípí dech života.

Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou. Máme jít a odpouštět hříchy. Kde na to vzít sílu? Jak to udělat, abychom odpustili, tak jako nám odpustil náš Pán Ježíš Kristus? Abychom se tomuto umění naučili, dostali jsme dar Ducha svatého. Ten v nás pracuje, ten nás povzbuzuje, ten přetváří naše ztvrdlá srdce.

Jak rozumět tomu, co vzkříšený říká svým učedníkům? *Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, hříchy tomu odpuštěny nejsou.* Nejde o to, že máme v rukou, jako jednotlivci i jako církve, možná víc moci než samotný Kristus. Tím, že odpouštíme, se děje jedna neuvěřitelná věc. Jako štafetu posíláme dál to, co jsme zažili, když nám bylo odpuštěno, když jsme byli přijati samotným Bohem a zažili přijetí. To má církve posílat do světa. Nikoli ulpívání na hříšnosti světa, ale ulpívání na odpuštění a smíření, přání pokoje. To za nás jako církve nikdo neudělá. Tím, že my sami neodpouštíme, zadržujeme odpuštění, které je základní zvěstí evangelia. Není to tak, že nejprve odpuštění a potom kříž. Je to nejprve odpuštění, na jehož základě si uvědomíme moc, která nám byla dána, když jsme se sešli se vzkříšeným Pánem.

Tomáš (jinak Didymos, dvojče): Neuvěřím, pakliže nespátřím, neuvěřím, pakliže se nedotknu, neuvěřím, pakliže mě někdo neštípne, abych uvěřil. Ano, tak je to v nás, kteří jsme uslyšeli od svých bratří a sester zprávu o vzkříšení. Dvě stránky téhož. Tomáš jako ten, který říká neuvěřím dokud... a potom Tomáš, který říká *Můj Pán a můj Bůh*. Dvě polohy téhož. Ježíš nekárá Tomáše, možná jako by si ani nevšiml jeho vyznání.

Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili. Náramná gratulace, přejnost, povzbuzení nám, těm někdy tak rozdvojeným, věřícím. Pane, setkali jsme se s tebou v odpuštění, Písmu i při stole, děkujeme ti, že i když tě nevidíme, věříme. Věříme, že ty jsi přemohl hřích, smrt, strach zoufalství. Prosíme, dej, ať máme sílu odpouštět.

Amen.

Píseň: 548

Poslání:

Že jsi mě viděl, věříš.
Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.

Píseň: 415